

MARIJIN LIST

Nevtepeno Poprijéta Devica Marija,
Zmožna Gospá Vogrska.

===== POBOŽEN MESEČEN LIST. =====

Vrejüje ga: KLEKL JOŽEF vpok. pleb. v Črensovcih.
CSERFÖLD (Zalamegye.)

Dári na naš samostân.

Zelko Ana z Žižkov 80 fil., Anton Trstenjak z Ljubljane 1 K. Tkalec Jožef z G. Bistrice 1 K., Arenda i sad z zemljišča küplenoga 334 K., Čergöli Treza z Satahovec 2 K., Edšidt Treza z Krajne 20 K., Zver Orša z Ižekovec 1 K., Maučec Kata ž Ižekovec 60 fil., tretjeredniki z D. Lendave 8 K., trétjeredniki z Gomilic 2 K., Lebar Geta z Gomilic 50 fil., Martjanski farniki 11 K., Hren Ivan z Sv. Bistrice 1 K., tretjeredniki od Sv. Sebeštjana 6 K. 72 fil., Črpnjak Lena z Poznanovec 1 K., Vrečič Roza z Proséčkevési 1 K., R. F. B. 41. 2 K., Tkalec Martin z Trnja 1 K. 20 fil., Korén Bara z Törnišča 1 K., Horvát Geta z Törnišča 1 K., Törnar Bára z Törnišča 1 K., Horvat Julia z Törnišča 50 fil., Horvat Ana z Törnišča 50 fil., Smolkovič Marija z D. Bistrice 2 K., Fujs Jurko z Proséčkevési 10 K., Keréc Štefan z Prosečkevésl 1 K., Kozár Jürrij z Martinje 2 K., Vogrinčič Štefan z Málibakovec 1 K., Borovič Jozefa z Málibakovec 1 K., Hegedűš Matjaš z Sodišinec 1 K., Kránjec Jánoš z Vélkepolane 20 fil., Klekl Jožef z Črensovec 1000 K. Vküp 1417 K. 42 fil.
 Prle bilo izkázano 8836 K. 72 fil.
 Leta 1914-ga je tak dohodkov bilo . . . 10254 K. 14 fil.

POTROŠI.

Za zemljišče pláčano Marič Jánoši 16900 K. — fil.
 Casarija ali deséti penéz 731 K. — fil.
 Prva ráta intereša i šume v Sombotelsko hranilnico i potroši pri posojili 741 K. 91 fil.
 Potroši pri pogodki, odávanji pova i rázne poštnine 67 K. 81 fil.
 Vküp . . . 18440 K. 72 fil.

RAČUN.

Potrošov je bilo leta 1914-ga 18440 K. 72 fil.
 Dohodkov je bilo leta 1914-ga 10254 K. 14 fil.
 Duga je ostalo 8186 K. 58 fil.

Z toga duga je 8000 koron v sombotelskoj cerkvenoj hranilnici, kam *se deset let vsako polleto more platiti 539 K. 56 fil.* šume i intereša sküpnö. Za 10 let de zemljišče rešeno terha. Pláčüje se pa té dug iz čistih dohodkov od Marijinoga lista, iz arende od grünta i z dobrovoljnih dárov. — Vrli slovenci, tü zdaj lahko vidite, keliko dobrogo včinite, če ste naročniki Mari-

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija,

ZMOŽNA GOSPA VOGRSKA — POBOŽEN MESEČEN LIST.

VREJŮJE GA:

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črensovcih. **Cserföld** (Zalamegye).

Z dovoljenjom višejšnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice 1. 1904. dec. 8-ga obhajane zavolo razglašenja verske pravice o Marijinom nevtepenom poprijetji, šteri den je te pobožen list prvič slovencom vogrskim do rok dani. — **Cena 2 koroni, v Ameriko 3.**

Molitev sv. čisla je pomagala.

Za časa sv. Dominika je živo v Parizi eden ugleden družinski oča, ki je jako razvüzdano začno živeti. Njegove hüdobije so nej ostale prikrite. Te razvüzdani človek, gda so ga njegovi tovarišje zavgrli pa nej šteli več ž njim občevati, se je počüto ešče bole svobodnoga pa je zajšeo

ešče na slabše poti. Velika mantrača je bila to za njegovo pobožno ženo, pa čeravno ka je že skušala dosta, kak bi moža nazaj na pravo pot spravila, je zato nej zgubila vūpanja do Blažene Device Marije.

Obiskala je ednok velikoga svetnika, Dominika, ki njoj je podelo sveto čislo pa njoj je velo, naj zmoli pet-najset dni vsaki den eden rožni venec z velikov pobožnostjov, večer pa naj skrije čislo moževi pod zglavnik; nej mogoče, ka to ne bi pomagalo.

Vrla žena se je zahvalila za čislo pa za nasvet, pa je pobožno molila za moža ešče tisti den. Že prvo noč je opazila dober vpliv molitve. Mož je začnola preganjati dūšnavest, meo je grozne senje, zato je skočo z postele pa bežao k ženi, naj njemi pomaga z molitvov, ka ovači v dvojnost spadne.

Žena se je z veseljom hapila spunjavati želo moževi. Z tem je zasijao prvi trak milosti spokorjenja. Trbelo je šče močnejše vrastvo za to trdokorno, grešno srce, ka bi tem bole gotovo moglo ozdraviti.

Na tretji den je mogeo prestati veliko preganjanje dūšnevejsti. Senjalo se njemi je, ka se je borio z ednim mogočnim orjakom. Angeo čuvar njemi je frečo pritisno v roke, z šterov je tak srečno zadeo orjaka, ka je té na tla spadno. Zdaj njemi je šče angeo pomagao pa sta pobila groznoga sovražnika. Nato se je prebūdo. To ne-navadno senjo je povedao svojoj ženi, štera njemi jo je tak razlagala, ka naj zajtra včasi ide k svetomi Dominiki, naj se spove z svojih grehov, pa te premine té grozen sovražnik ž njegovoga srca ze vsemi grehi vred.

Tak je tūdi včino. Gda je dobo odvezanje grehov, je z velikov lejkočov šo domo, pa sta se od toga časa šla z ženov, šteri bi jiva bio bole pobožen v molitvi sv. rožnoga venca, pa šteri bi jiva bole požalūvao svoje grehe.

Sv. čislo nagne k pokori ešče najbolje zakrknjene stare grešnike!

Samo more biti stanoviten, pa ne sme zgūbiti vūpanja!

» Vh. «

Od dūševnoga življenja blažene Margete Alakokque.

Zveličar je zato želo, ka bi pozabila na sebe. Vej či se že ednok pokrepi njegova zaročnica v lūbezni, či že postane zevsema njegova, — v tom časi je bila šče samo novinka, — potom že pride trpljenje brezi tolažbe pa brezi nebeske sladkoče.

Z te žele nebeskoga Zaročnika se je blažena Margeta nigdar nej spozabila. Lūbezen srca jo je nadigavala na požrtvovalnost, pa je to želo tūdi boži Zaročnik. Zato je pa sebe zavūpala njemi zevsema, pa se je zjedinila ž njim natelko, ka je — kak to sama pravi — več nej mogla ladati z sebov pa s svojimi močmi, vodo jo je zevsema dūh Jezušov. Pa gda se je na te način pripravljala na den oblūbe, gda se naveke zaroči z Jezušom, niti je misljala nej, kakše veselje njoj je nakano napraviti Jezoš. Gda je najmre položila oblūbo, njoj je Jezoš etak pravo : »Dozdaj sam ti bio samo kak zaročnik, odzdaj ti pa želem biti tovariš!« Pa kak je prevzeta od te Jezušove lūbezni pa čūde sebe zevsema žrtvovala njemi, je v svetoj navdūšenosti s krvjov napisala na eden žaloš papira té reči : »V Bogi vse, v sebi nikaj; Bogi vse, sebi nikaj; za Boga vse, za sebe nikaj. Njegova nevredna zaročnica: sestra Marija Margeta, štera je za svet mrtva.« Mrtva je za svet! — Popolna žrtev! . . . Vnogi do se smejali pri tom djanji; samo ka tej ne morejo prerazmiti tiste vrednosti, štero ma požrtvovalnost. Ka bi bilo z nas, či gospodnoga

Boga, ki je srditi zavolo naših grehov, takše požrtvovalne, svete duše ne bi pomirile?! Potom pa što more zadržati tistoga, ki lübi, ka ne bi vse žrtvoval tistomi, koga lübi? Blažena Margeta je tüdi lübila. Samo ka je ona nej lübila svet, nej posvetno veselje, nej nasladnosti sveta, nego je lübila Boga, našega Zveličara, pa je ta lübv natelko plamotela v njenom srci, ka je bila pripravljena sebe zevsema žrtvovati. Drügi žrtvüjejo za lübv posvetnih reči vse: peneze, zdravje, pa dostakrat ešče düšno zveličanje tüdi; ona se je pa vsemi odpovedala pa je sebe žrtvüvala za Boga Jezuš. Mi jo zato ne grajamo, nego si jemlemo lepe navuke ž njenoga življenja, naj se tüdi mi navdüşimo za lübezen do Jezuš, pa zavolo te lübezni tüdi mi prinesemo žrtev presvetomi Srci.

Blažena Margeta je potakšem bila zevsema Jezušova, zavolo prevelike lübezni se je znebila vsega, vse je žrtvüvala njemi, pa si je zdaj samo to prizadevala, ka bi vsako minoto svojega življenja posvetila Jezuš. Ali je pa že zadosta, samo se odpovedati sveti? Ali je zadosta samo večno zvestost oblübiti Jezuš? Blaženoj Margeti je to nej bilo zadosta! — Ona se je nej samo odpovedala sveti, nego je postala mrtva za svet, pa nej samo za svet je postala mrtva, nego tüdi za samo sebe; štela je živeti zevsema samo Odküpiteli. To mislimo, ka je že vekše žrtvi nej mogla prinesiti Jezuš, njoj je pa niti to nej bilo zadosta. Trpeti je želela za Jezuš. Či je pre-mišlavalala Kristušovo trplenje, je vseli zdejnola: »Oh Bog, pa meni nigdar ne dovoliš, ka bi trpela?!« V vsem je štela biti podobno svojemi Zaročniki, ki je mogeo prestati teliko sramotenja pa teliko groznoga trplenja.

Lübezen do Jezuš jo je najprle nadignola, ka je zapüstila svet, sledkar jo je nadignola, ka se je vsemi pa ešče samoj sebi odpovedala, zdaj jo je pa nadignola k trpljenji; — z Jezušom vküp trpeti, njegove mantre prenašati: to je bila najvekša žela njenoga srca. Jezuš

jo je potolažo, ka včini njeno požrtovalnost za popolno, naj samo potrpljivo čaka, naj uživle sladkost svoje lübezni, pa si naj s tem krepí düšo, ka de mela zadosta moči v trpljenji. Zveličar je ešče čakao... ešče bodo se velika dela godila z požrtovalnov blaženov Margetov: nazveščavanje presvetoga Srca.

Ednok se je najmre, gda je duže časa klečala pred oltarskim Svestvom, pa jo je boža nazvčnost zevsema prevzela, je odmeknolo zagrinjalo od presvetoga Srca. Ali bi pa presveto Srce res moglo najti primernejšo osebo, šteroj bi povedalo svoja nazveščavanja, kak je bila blažena Margeta Alakok? Njeno srce se je raztaplalo v lübezni, jedina njena žela je bila, ka bi se vsemi odpovedala, pa bi zevsema samo Jezuši živela. To je želelo tüdi od nje presveto Srce. Gda se je blaženoj Margeti presveto Srce oprvim prikazalo, se je tožilo, ka bože Srce preveč lübi lüdi, tak je lübi, ka svoje lübezni ne more več vtišati, nego jo žele po blaženoj Margeti razdeljavati, naj bi nas bogatilo z dragimi zakladi pa z miloščami. Pa gda je blaženoj Margeti naznanilo, ka si je njo odebralo v te namen, jo je prosilo, naj njemi dá svoje srce. Blažena Margeta je to z veseljom včiniła. Zatem je Zveličar položo njeno srce v svoje presveto Srce, gde je liki na kakšoj žerjavici zevsema zažarelo, pa je je potom djao nazaj na tisto mesto, odkod je je vzeo, pa je pravo: »Viš, düša draga, v srce sam ti püsto nešterne perinje svoje goreče lübezni, naj tam prebivle, naj ti slüži, pa naj te segrevle do konca življenja.« Jezuš žele lübezen razširiti po sveti, z vročimi plameni svojega Srca ščé zvüžgati ohlajena pa mrzla človeča srca pa to žele včiniti po svojoj zaročnici, blaženoj Margeti, zato jo prosi njeno srce, zato žele, ka bi se njemi scela žrtvüvala, ka bi se zevsema pogrozila vnjegovo presveto Srce.

V drugom nazveščavanji se je pa tožilo presveto

Srce svojoj zaročnici od posvetne nezahvalnosti pa od neljubavi, pa je pozvalo njo pa po njoj nas vse, naj to nezahvalnost pomirimo, naj jo vtolimo. V tretjem nazveščavanji njoj je pa odkrilo te zvišeni namen, naj celo mater cerkev pozove, ka bo častila presveto Srce. Ponizna pa preprosta blažena Margeta je bila odebrana za to zvišeno i slavno nalogo. Čutila je, ka bo presveto Srce zmirom nove iskre lübezni pošilalo v njeno srce, nego znala je pa tudi to, ka de po tom nazveščavanji tudi velike križe mogla prenašati.

Zdaj je bilo že presveto Srce središče celoga njenoga življenja. Tamodnot je prihajala v njeno srce ljubav, pa je tá odhajala tudi njena ljubav. Pa kembole je plamotela njena lübezen, tembole je želela celo svoje življenje pa ž njim vred vse drugo kak najpopolnej žrtvovati presvetomi Srci: zato je napravila oporoko (teštament), v šteroj je molitvi, trpljenja, zaslužnja, pa ešče tiste molitvi pa svete meše, štere do po njenoj smrti za njo darüvane, zevsema darüvala presvetomi Srci Jezušovomi, naj je podeli tistim, šterim žele, naj bi se ona s tem znebila vsega zavolo tistoga, koga lübi.

Gda jo je ogenj lübezni zdigno na najvišišo stubo požrtovalnosti, se je pomali začnola spunjavati oblüba Zveličarova: prišlo je trpljenje pa križi. Prikazao se njoj je Jezuš s trnavov koronov v roki, štero korono je njoj na glavo djao pa etak pravo: »Vzemi to korono, deklina, v znamenje, štero dobiš naskori, ka postaneš meni podobna!« Pa resan, nej dugo po tom, gda je pri stüdenci vodo štela zajeti, se njoj je vedro poškalilo z rok, pa kak je dol letelo, je močno zavrtelo kolo, šteroga kola priloč je njo po glavi vdaro tak, ka njoj je meso načno pa ešče nekelko zobi vö vdaro. Gda so ove sestre tá pribežale, je bila že vsa krvava, samo ka je zato nasmeh bio na njenom obrazi, vej se njoj je spunila žela, ka je postala svojemi nebeskomi Zaročniki podobna. Od toga

dneva je tak čutila, kak či bi njoj čelo venčao žareči obroč. Zavolo toga trpljenja je večkrat cele noči nikaj nej mogla spati, pa se je proti tomi nezgovorno srečno čutila, zato ka se je medtem pogovarjala s svojim nebeskim zaročnikom.

Zatem jo je mantrala tudi skrivnostna žeja, kak negda Odkupitela na križi, štere žeje je z niki in nej mogla pogasiti. Zvün toga njoj je podelo Jezuš tudi bolečine z rane na svojoj desnoj strani pa njoj je to ramo Jezuš po presvetoga Srca nazveščavanji ponovo vsaki prvi petek v meseci. Ta rana — tak pravi blažena Margeta — štere rane bolečine so meni tak priljublene, me tak boli, ka me živo žežge.* K vsemi tomi je pa prihajao ešče najžmetnejši križ, njena neprestana slabost pa bolezen. Pa či je Jezuš nej samo telovne bolečine mogeo prenašati, nego tudi sramotenje pa ponižanje, potom je draga vučenica presvetoga Jezušovoga Srca tudi nej mogla brezi toga trpljenja biti. Od svojih tivarišic, ki so še te nej poznale nazveščavanja presvetoga Srca, je dosta mogla pretrpeti; sledkar pa, gda je začalo nazveščavanje presvetoga Srca na svetlo prihajati, pa se je s tem širilo njeno dobro ime, jo je pá to jako ponizilo pa povzročilo velike duševne bolečine, zato ka je ona želela zevsema nepoznana, kak za svet mrtva, samo presvetomi Srci Jezušovomi živeti.

Vse to trpljenje je pa prenašala nej samo mirovno pa vdana v sveto božo volo, nego je prenašala z največšim veseljom; za njo je nej bilo vekšega veselja, kak Boga ljubiti pa v toj ljubavi trpeti. »To mislim tak piše v ednom pismi — ka je za mene zgüblena vsaka vüra, štera mi preteče brezi trpljenja.* Za njo je samo edna tolažba, ka bi zevsema skrita v Jezuš, nepoznana živela v trpljenji. Ona žele živeti samo za veselje, štero njoj davle trpljenje! Pa či se njoj to trpljenje povnožuje, se tak čüti kak skopec, gda vidi, ka se njemi povnožuje bogastvo. Kak vu-

čiteljica sester-novink je svojim duševnim hčeram tudi to močno na srce polagala pa je včila: ljubiti do najvišje mere pa z te ljubavi postati požrtovalna do najbolje junaškega trpljenja. Ešče na smrtnoj posteli si je pogučavala od prevelike bože lübezni, pa je gorela od lübezni, štero smo mi dužni presvetomi Srci, z Jezušovim imenom na vüstaj se je paščila zjediniti se na veke s svojim božim Zaročnikom.

Kačütimo, gda si premišlavlemo to požrtvovalno, lübleno življenje? Tak smo, kak ki poleg ognja stoji pa kaj takšega ma vrokaj, ka se hitro vužge. Lübezen blažene Margete Alakokque plamoti tudi tak kak ognjeni steber, pa či se približavlemo k njemi s srcom, či se zatopimo v premišlavanje njenoga življenja, se nam hitro vužge tudi naše srce. Zato si pa li premišlavajmo od te preproste device, štera je bila odebrana od presvetoga Srca Jezušovoga, štera je zmirom plamotela od najveške pa od najnežnejše lübezni, štera lübeze nje njo nadignola na najveško pa tudi na najbolje junaško požrtvovalnost. — Njeno življenje je od rane mladosti bilo neprestano zatajüvanje pa neprestano bližanje k svojimi nebeskomi Zaročniki, k Jezušu. Pa jo je lübezen nej samo vlekla k presvetomi Srci, jo je nej samo nadigavala na zatajüvanje, nego jo je ž njim natelko zjediniła, ka je bila že skoro na tom sveti poveličana.

Pa ka naj ešče več povemo?!... »Što bi nam mogeo zabraniti — pravi blažena Margeta — ka ne bi postali svetniki, vej mamó srce za ljubav, pa mamó telo za trpljenje?!« Jaz tudi samo to pravim: mamó srce, pa je naše tudi presveto Srce Jezušovo, štero je vretina ljubavi, z štere vretine se je blažena Margeta zmerom hranila pa ogrevala, samo hodmo mi tudi k njemi pa je prosmo, naj zažgé tudi v naših srcaj te sveti ogenj, šteri nadigne tudi nas na požrtvovalnost, znabiti ščé v najvišioj meri. Ne bojmo se od ognja te lübezni, ka bi se

tam prija, gde neščemo, nego bodimo junaškoga srca pa zavupajmo v božoj moči. Mi ne bodimo male vere ljudje, nego zovmo etak: Presveto Srce, pridi pa vužgi moje srce k lübezni, ka bom tvoj, ka bom tebi živo, pa ka bom jaz tüdi zcela, zevsema pa naveke tvoj!

Na te način obhajajmo petdesetletnico, kak je bila Margeta Alakokque zapisana med blažene, pa se navčimo od te prilüblene vučenice presvetoga Srca čem duže bole lübiti presveto Srce Jezušovo pa živeti samo tomi presvetomi Srci!

Po E. F.

Blaženi Feliks z Nikozije.

(31. maja.)

V Nikoziji, malom mesti v Siciliji, je od leta 1744 do 1787. dosta dobrega včino kapucinski brat Feliks. Ponizen redovnik je včio deco pa odraščene krščanski navuk. Njegova reč je pretresla vnoge grešnike pa mlačne kristjane, pobožne pa nadignola ešče na vekšo gorečnost. Ūda je govorio, njemi je sijala z obraza nebeska svetloba, pa se je nej mogeo nišče proti postavlati njegovim rečam. Zlasti je preporačao lüdem častitev lübe Matere Bože. Po Mariji Devici nam prihajajo vse milosti, — tak je vseli ponavla, — zato se obračajte k njoj, pa molite radi sveti rožni venec.

Tüdi sv. Jožefa je jakó častio. V tistih krajeh je navada, ka ljudje na den sv. Jožefa dajo siromakom bolšo hrano. Edna ženska je po vrsti več let vseli na te den pripravila malo goščenje za siromake. Edno leto njoj je toča pokončala gorice; drüga leta je siromakom podvorila z vinom; da je pa v tom leti vina nej mela, zato je nakanila, ka ne bi napravila goščenja siromakom. Poto-

žila je svojo nesrečo božemi službeniki pa njemi je povedala, ka nakani včiniti. Blaženi Feliks njoj je pa pravo: »Ženska, toga za nikoj ne včini, ka ne bi opravila toga lepoga dela krščanskoga smilenja. Či nemaš vina, pa njim daj vodo!« No, ženska je pa zato nej štela dati vode svojim gostom; šla je k sosedom pa je je prosila, ka bi njoj darüvali teliko vina, kak bi ga trebelo. Sosedje so pa bili tüdi siromacije, zate je pa dobra ženska dobila samo edno kanto vina. Na den sv. Jožefa je prišeo k obedi za siromake tüdi blaženi Feliks. Natočo je vino gostom, pa gda je bila kanta prazna, veli ženski, naj prinese več vina. To je žensko razčemerilo pa je pravila: »Vej znate, ka nemam vina, pa ka sam ešče to kanto mogla sprostiti pri sosedaj. Zakaj me dražite pa spravlate v takšo zadrego? Ali ste nej sami pravili, ka naj dam vodo? Tü mate vrč z vodov!« To pravi pa segne po posodi za vodo; ali kak je ostrmela, gda je vidila, ka je v vrči nej voda, nego vino!

Dosta se je trüdio blaženi Feliks, ka bi spreobrnó kak največ grešnikov. Z srca so se njemi milili, pa je nej mirüvao prle, ka je toga ali tistoga pripelo nazaj na pravo pot; zabrano je vnogo smrtnih grehov. Či je najšeo na cesti lüdi, ki so se kregali pa grdo preklinjali, je poklekno med nje pa je je za božo volo proso, naj odnehajo, pa se naj zmirijo med sebov. Ednok je prišeo po poti, gde sta se ravno tisti čas dva žalara lüčalá s kamenjom. Feliks poklekne med njiva pa njima veli: »mir, mir!« Zadelo ga je nekelko kamlov, on je pa to nikaj nej marao, nego je proso tak dugo, ka sta se sovražnika nazadnje obimnola kak prijatela. Eden den se je Feliks bičüvao; njegov spovednik je stopo nedovedoč v sobico, pa je pravo, ka je že zadosta. On je pa proso, nej bi se šče duže smeo bičüvati, zato ka je to potrebno za nekšega grešnika. Sledkar so ga pitali, či je s svojov pokorov kaj doseegno pri tistom človeki. Odgovoro je: »Grešnik

je ostao trdovraten, pa je bio vmorjeni, nego v zadnjoj minoti njemi je Bog podelo milost popolnoga požalüvanja.*

Celo življenje blaženoga Feliksa je bilo sama pokora pa zatajüvanje, pokorščina na poniznost, zato je pa te sveti človek živa predga tistim ljudem našega časa, ki so vsi zakopani v posvetne reči, ki so poželivi pa trdokorni.

Gde se je pa blaženi Feliks to vse navčo? Vnogo se je navčo že doma pri starišaj, več pa šče v šoli sv. Franciška, v samostani.

Prva šola za blaženoga Feliksa je bila domača hiža. Njegovi starišje so bili siromaški: oča je bio črevlar, ki je s krpanjom stare obüteli telko zaslüžo, ka so se za silo preživeli. Posvetnoga blaga je nej bilo pri hiži, bilo je pa tü doma pravo krščansko življenje. Pa gda njim je Bog dao sinü Jakopa, — to je bilo prle Feliksi ime — je bila starišom jedina skrb, ka dete lepo krščansko zgójijo. Mati njemi je rano vcepila v srce strah boži pa odürjavanje greha. Mali Jakop je bio vrli pa je zvesto poslüšao lepe materine navuke. Najraj je bio doma, pa či je mogeo gda iti z domi, je vseli proso blagoslov, ka se njemi ne bi med potjov kaj hüdogo pripetilo. Da je oča zvečine samo krpao pa popravlaao staro obütel, zato se je sin pri njem nej mogeo navčiti meštrije. Oča ga je zavolo toga dao inam, ka bi se navčo črevlarstva. Tüji majster je bogajočega mladenca rad meo. Po dnevi je Jakop skrbno delao, večer je pa vseli šo domo spat. Pa gda je večer šo z delavnice, je šo navadno vseli v cerkev, gde je bilo večkrat vö postavleno sv. Rešno Telo. Zlasti je pa jako rad že tistoga hipa premišlavao trpljenje Gospodnovo; v spomin na smrt Jezušovo se je posto vse petke. Da bi se leži varvao greha, je pobožno častio Mater Božo pa jo je zlasti proso milost sv. čistosti. Jako previden je bio v pogovarjanji z ljudmi. Svete sakramente je gosto prejemao. Tüdi delavnica je bila za njega kraj

molitvi. Med delom je navadno mučao pa je bio vseli odkriti z spoštovanja do podobe, štera je visila pred njim na steni pa kazala sveto Rešno Telo. Vsako svajüvanje je hitro poravnao s krotkostjov. Či so ovi vučenci pa pomočniki včasi kaj nespodobnoga gučali, si je nedužen mladenec s pamukom zatekno vüha, ka je ne bi čüo.

Starišje so Jakopi rano spomrli. V detinskoj lübeznosti je jokao za njimi, pa več je šče molo za nje. Gda se je navčo rokodelstva, je ostao kak pomočnik v službi pri svojem majstri. V 20. leti se njemi je zbüdila žela po samostani; šteo je iti k kapucinom. Proso je Boga, naj ga razvetli, pa kembole je molo, tembole jasno je spoznao, ka ga Bog zove v samostan. Tüdi spovednik ga je nadigavao v toj želi. Proso je ponizno, naj bi ga sprijali, pa njemi je prošnja nej bila poslühnjena. Trdo pa neprijazno so njemi odgovorili, ka je nej za samostan. Pobožen mladenec se je pa nej dao preplašiti. Proso je znova pa znova celih sedem let. To je bila zaistino velika poskušnja, samo ka jo je Jakop dobro prestao. Gda je nazadnje dobo pismo, v šterom je čteo, ka so ga sprijali v samostan, je pisanje z zahvalnostjov küšno. Tak se njemi je vidilo, ka so njemi s tem pismom zagotovljena nebesa, pa se je razjokao od samoga veselja. Šo je v novicijati; 19. oktobra leta 1743. so ga preoblekli pa njemi dali ime Feliks. Z nepopisanov radostjov je po dokončanom novicijati napravo redovne oblübe. Zatem je kak navaden preprosti samostanski brat delao kāk apoštol za nemrtelne düše. Mrl je 31. dneva majnika leta 1787.

Nasledüjmo blaženoga Feliksa v njegovoj lübeznosti pa v častitvi sv. Rešnoga Tela; pa se včimo od njega, kak moremo svoje vsakdenešnje delo posvečüvati Bogi!

O kak si lepa!

O kak si lepa, moja Mati!
Mro pred Tebov žarki zlati, — Marija!

Gda tiha noč na zemlo léže,
Niedna zvezd te ne doséže, — Marija!

Pred Tebov sunca svetlost vgaša,
Lepota Tvoja jo prekaša, — Marija!

Ne lelij ešče plan rodila
Čistejših, kak si Ti premila, — Marija!

Kaj lepih slik je v duši mojoj,
Le senca vse so proti tvojoj, — Marija!

Sád bojne.

1. Eden častnik, ki je v zasebnom življenji fiškališ bio, piše: Pred bojom sem malo dao na vero i matere-cérkvi zapovedi, zlásti posta sem nej držao. Srditi sem postao vsele, kda sem čüo od posta i čemerno odgovoro, naj se, rekši, tisti posti, ki nema kaj jesti: Zdaj pa, kda sem na bojišči včasi samo krumple, repo, kukorično kocenjë, včasi pa nikaj nej dobo za jesti, sem se navčo postiti i post tüdi držim.

2. Ženi piše domo eden bogotajnik: Spovedao sem se, smrt mi je blizi. Ne morem ti odkriti, kaj sem čüto, kda sem se po telikih letaj znizo pred Bogom i ga proso odpüščenja. Če me moj Bog srečno domo pripela, ti odkrijem čütila svojega srca. Edno te pa prosim, küpi podobo Križanoga i moli pred njim zamé. — Té nesréčen se je pred bojom posili samo zavolo žené dao v cérkvi zdati, bráno njej je k božoj slüžbi hoditi i niti to njoj je nej dovalo, da bi smela razpelo v svojoj hiži meti.

3. Ednok se zasliši menjše preklinjanje na bojišči. Četovodja pokáre pešáka, ka rekši niti tü ne mirüje i ga je nato tak'sram grátalo ka več ne zblázno tak nes-pametne reči. Boga i Device Marije pa nikdár ne pre-kunéjo čeravno so čisti madjari moji podložniki, piše en častnik.

4. Pri Krasniki, kde je naš 83. pešpolk prišeo prvič v ogenj, je eden stotnik celo noč sám na svojih ramaj noso vküp ranjene, čerávno je 65 kilometrov marša brez počitka pred tem napravo. Kakša požrtvoválna lúbézen!

5. Molitvene knige so prišle na bojišče. Častnik si misli, no to pa že nora misel, molitveno knigo sem poslati. Bole bi trbelo tem lüdem špeh, tobák, toplo obleko i finó pijačo. Pa glejte, malo so se nej zbili za njé tisti, ki so dozdej církev samo odzvüna poznali, Bogá pa po preklinjanji. Postalí so pobožni, moléči kristjáni.

6. Po bitki uspešnoj se domobranci vsele prosili dovoljenjé, piše njuv eden častnik, da smejo moliti. I blatni, krvávi, z znojnatim licom so kléčali na mokrih tleh i se Bogi zahvalüvali za dobleno zmágo.

7. Husárje, kda so do križa kjer prišli so iz poštüvanja do Jezušá nej samo sablo dolpüstili nego čáko so ešče dol vzéli. Pa inda keliki z med teh križa niti poglednoli nej so.

8. Za časa mobilizacije, piše en častnik, so ednoga četovodjo našega bataljona k meni djali — ki je poznani bio po psüvanji Boga i po sirovosti.

V küp smo šli na bojišče. Srečno smo že prevdarili ništernih par bitk, gda je zapoved prišla, da so nas v rezervo spravili.

Zgodilo se je pa, ka v bitkah poleg »San«-a je tüdi eden del naše rezerve mogeo tam nazoči biti.

Mi smo šli,

I hoja je strašna bila.

Dva dni smo mašerali noč no dén v žmetnom, globokom blati.

Večér je gračŭvao. Vsaki je želo počivati. Če smo henjali? Noge so nas nej gordržale i sen nam je včasi oči dolzapro.

Moj četovodja je gologlav postaplao pred menov. Sam glédao njegov lepi, od trŭdave vkŭspadnjeni obraz, njegove migajoče lampe tak da bi z Bogom gučale ... kak da bi molo ... roka njegova se je genola — pa je tak bilo ... prekrižo se je ... molo je.

Tisto noč smo v logi taborili. Pa kratkom počivanji sam ga k sebi pozvao — nigdár ne pozábim — skuzio se je — gda sam njemi od Boga gučao, krotka blaženost je sijala z njegovih oči. Poslao sam njemi taborskoga dŭhovnika i gda se je nazaj povrno, brezi greha, z smehlajočimi vŭstami, te je tak čŭdno sijala na njegovom obrazi bleščéča blaženost ovoga sveta.

Na drŭgi dén smo vkŭpprišli z neprijatelom za ništerno vŭrni boj z naskokom. Tam poleg mené naskaka — spokorjeni grešnik — batrivno, junaško, zaničávajoč smrt, brez kape ... moléč ...

Že smo v sovražniških jarkah. On se šče bori, že oblada nasprotnika, pa v tistom megnjeni zadet od krogle, vkŭspadne ... K njemi sam se vlekeo, na mené je pri-bio svoje oči, z zadnjim svojim poglédom se je zdelo, da me išče ... Gučao sam ž njim ... obraz njegov se je razvédro ... vŭsta so njemi nema postanjŭvala ... z tihim glasom je právo: »Gospod Bog vas naj blagoslovi ... molite za mené!«

9. Na Ruskopolskom piše voják, sam na patruli bio z H. poročnikom, ki je bože imé samo te pregovoro, gda je psŭvao.

V noči smo naskok dobili ... že-že smo omahovali, sovražniška premoč je neprestano naprej vdirala ...

Poročnik bled stoji, vöpotégne sablo, pitajoč na mené gléda i dolpobit pravi — »zgübili smo!«

Ka bi zgübili — sam odgovoro — šče več!... moremo zmagati, ár je Bog z nami! »Z nami je Bog!«

Istino sam meo, g. Bog nas je pomogeo, on nam je dao novo miseo.

Nepričakovano i napádjen sovražnik je v divjem bežanji iskao zavetišče.

Vse je že tiho bilo, odspodi na zahodnoj nébi je svetlost nastanola, denilo se je ... Gda je sunce zišlo, se je razprestila zlata mreža na snežno zemlo, — na šteroj je teliko novih grobov bilo — v tom čüdnom, krasnom megnjeni je prišeo k meni poročnik i se poklono: »Hvaljen bodi Jezuš Kristuš.«

10. Poslovljenjé od staroga leta i čakanje novoga je strašno lepo bilo na bojišči.

Krasno čista néba je bila, — nam naznánja vojnik, — mesec je trepeto nad vekami borov i v daljavo ségajoče brezmejno snežno pole je takše bilo, kak edna nežno bleščéča pūščava. Nenavadno tihoto je gda-gda stražniško strelanje vznemirjalo i lesketajoči, žaréči jezicje, kak edna prikazen, so se vidili.

Koli polnoči se je začnolo zakapanje stároga leta. Topničarje so zandrügim 12 krat strelili. Boj se je začno ... granate z velikim ropotanjem v zrak letijo ... strojne puške tüdi pošilajo psikajoče krugle ...

Počasi-počasi vse tiho postane, tü i tam šče edni šošnjajo, brüsijo gute ... v tihoj noči — daleč na tüjinskom ... se oglasi vogrskih bojevnikov domolübna molitev — »Himna!«

Pesem se je razglasila ... log je pun bio z popevkami.

I gda so tiho postali . . . te je nas nikaj za srčé zgrabilo . . . ednoga vojaka pesem je k nam letela . . . glas močnejši gračūje, že dva . . . pét . . . desét . . . sto . . . na jezere jih spevle z skuznatimi očmi . . . navdūšeno . . .

»Oh lep Jezuš v etom novom leti!«

11. Jáki strážamester je bio v ednoj stotniji, šteri je vsaki večér vkūp spravo vojáke na molitev i pobožne pesmi. Zaistino Bog se je častio v njegovom járki i ešče častniki so si jemáli od njega lepi zgléd. Pripetilo se je pa ednok ednomi častniki, ka je nikaj zapsūvao. Kák to zasliši njegov hlápec, ga milo pokára: Gospod, tožo vas bom gospodi strážameštri, če ne ostavite psūvanja.«

12. Francuzje so tūdi občūtili navuke boja. Záto pri njih se tūdi spobūdjavle vernost i z globočine teh verskih čūtenj vretine izvirajo.

Bogotajec, *Lavedan*, francuški pisatelj, sam priznava, ka se že francozje tūdi būdijo z dūševnoga spanja. Boj i smrt sta je zbūdila, šteriva zdaj žétvo mata.

Lavedan sledéče piše:

— Osmejavao sam se z té vere ino sam mislo, ka sam čeden. Nego zdaj je nej prišlo znova osmejavanje z srca, ár sam vido Francijo trpeti, se jokati i krvaveti. Tam sam stao na kraji poti i sam vido vojake iti.

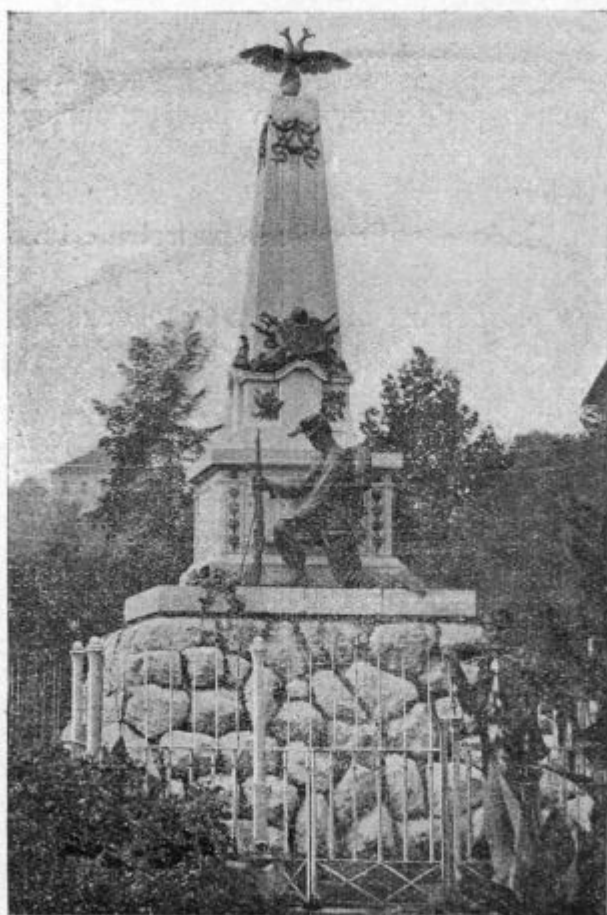
— Vesélo so šli proti smrti. Jaz sam je pitao, ka vas je včinilo tak mirovne. I oni so začnoli moliti: »Verjem v ednom Bogi.« Vido sam žrtve naroda i sam se prepričo, ka so moléč to včinili.

— Te sam sprevido, ka je li tolažljivo poznati edno vekivečno domovino, gda zemelska domovina v odūrjavanji gori.

— Samo ka to spoznanje je vučenost, dečé vučenost.

I jas sam že nej dete. To je moja nevolja i to dela, ka je moja duša prazna i mrzla.

— Takši narod, šteri ne verje, ka de zemelsko trpljenje v vekivečno spremenjeno, more v dvojnost spadnoti. Što zna šče te vūpati, gda se vse opoteka. —

Spomin vítězkih naših vojákov v Bosni i Hercegovini.

Nej je trpljenje vsakdeněšnje delo; nej je dobro norija, če je človek brezi vere?

— Tū stojim na obrežji francozkih krvavih rek, vidim skuz svēte vodé. V dvojnost káplem. Nego bretagnska stara ženska, štere sinovje so spadnoli na bo-

jišči, štere oči so krvave od jokanja, verno pravi, Zdrava Marija.

— Kak me je sram pred tov starov ženskov.

— Kak strašno žgėjo ednoga naroda rane, v štere ne spadne niedna kaplica čüdovite, svéte krvi Tistoga, šteroga imé jas ne smem spregovoriti, ár sam nej vreden. Ka bo z Francije, če deca, ženske, možje ne vejo bogamoliti?

— V tom boji de zmagalo v Bogi vüpanja topničarstvo.

— Preteklost francuške države je velika. Pobožen orsag je bio. Bodočnost Francije je pa trpljenje i nadloga. To tista Francija občüti, šteri je prlé nej štela vervati. Jeli de njéna prihodnjost bolša? Po božoj roki, samo po božoj roki.

Veliki küp mrtvecov leží na bojišči. Kak žmetno je bogotajec biti na tom narodnom pokopališči. Nevem to biti, nevem. Sam sebé sam vkano pa vas tüdi, ki ste moje knige čteli i moje pesmi spevali. Falinga je bila, grdo spanjé. Zdaj vidim smrt i po življenji kričimo.

— Z orožjom pune roké smrt prinesejo.

— Na molitev vküpsklenjene roke življenje točijo. Francuško povrni se nazaj k starodávnim dnévom tvoje vere. Boga povrčti teliko pomeni, kak na nikoj priti.

— Nevem, bom šče živo zütra ali nej. Vendar morem naznaniti vsem mojim prijatlom: Lavedan nešče mreti kak bogotajec.

Strah pekla me ne trpinči, nego tá miseo, ka jé Bog i ti tak daleč stojiš od njega.

— Veséli se záto düša moja, ka sam doživo vero, gda na kolenah klečéč lahko pravim: »Verjem, verjem v ednom Bogi.

— Ta reč je jütrašnja molitev človečanstva. Gde jo ne poznajo, tam de večna tmica.»

13. Se spominam — je eden zastavonosec pisao v »Alkotmány« — nūne so prišle v kasarne svetinjice i čisla delit. Vojacje so v rendi stojéč čakali. Vsaki častnik je proso svetinjico. Te je pa na moštvo prišeo réd, vsi so dobili, samo eden nej, ár so sfalile. Nūne so že štele oditi, samo brezi svetinjec ostali vojak je jočéč bežao za njimi proséč:

»Smilene sestre te pa samo jas ne dobim? Tak je proso, se molo, ka je sestra — drūgo nemajoč pri sebi — svoj škapuler njemi dala. V tem deli je to zanimivo, ka je vojak nej katoličanec bio, nego kalavin. Gda so ga pitali zakaj je to njemi, je odgovoro: Jas tūdi potrebjem varstvo i pomoč Marijino.

Tolažilna pisma za naše vojáke i njihove dráge.

III.

Za ostale stariše.

Seri oča, slaba starica, prelūbléna mati! K vama se zdaj obrném. Obrném se pa z ednov prelepov prigodbov iz svetoga pisma. Jedinoga sina sta na dugo, nevarno pot poslala stariša: stári Tobija i njegova žena, naj njima stérja dug, ka ta ž njega mogla živeti, ár sta na veliko siromaštvo prišla zavolo radodárnosti.

Kda se je sin na pot podao je mati njegova žacéla jokati i oči praviti: »*Najne starosti palico si vzeo i od naj odposlao . . . oh, da bi teh penez nikdár ne bilo. Ve sva bila zadovolniva pri svojem siromaštvu, i sva to za bogastvo mela, da sva vidila svojega sina.* (Tob. V. 23—25)

Keliko lūbi starišov je moglo k toj dobroj materi spodobno jokati, zdihávati, ár so zgūbili svoje starosti

palico. Zgūbo je stáři oča pomočnika, slaba mati podporo v svojem v boj odhájajočem sini.

Razumim jaz vašo žalost, drághi stariši, preštímam vašo tužnost, znam si predstaviti vašo zapuščenost. Dūhovnik sem, dūhovno deco na jezere mam, z med šterih gda eden, gda drūgi zájde na krivo pot, ga zgūbim. Kak milo mi je zvediti za to zgūbo. Srce se mi trga tákrát, svet mi je v žalost spremenjen, fali mi edna dūša, fali mi drágo lūbléno dūhovno dete. Čūtim — o da bár nikdár ne bi čūto — neštetokrát, kak britko je ločiti se dūši od dūše, srci od srca, lūbavi od lūbavi. I da čūtim to, zato razumim vašo bolest, lūbléni starišje, seri oča, potrta mati. Dvajseti, treseti, štirideset let i ešče više sta lūbila, dragiva stariša, svojega sina, i zdaj, kda bi meo on vama povračūvati vájno lūbézen, kda bi on mogeo nazáj plačūvati vájne vnoge svetle noči, teške trūde, žmetne križe, štere sta za njega prinesla, naj samo blaženi bo — zdaj ne ga njega.

Vidva sta se nadjála, ka de on stao pri vájnoi smrtnej posteli, ka vama on zatisne oči, ka vaj on sprevedi na zadnjo pot — i njega ne ga več.

Tobija je pravo svojoj ženi *«Nikaj se ne joči; najni sin bo zdrav tá prišeo i se bo zdrav k nama vrno i tvoje oči ga bodo vidile.* (Tob. V. 26.) I potolážo jo je. Zaistino angel je vodo njidva sinū i srečno ga pripelao domo.

To si tūdi ti želes, lūbléna mati, drághi oča. Angel naj bi vama sina vodo, bi ga rešo nevarnosti, bi ga srečno k vama domo pripelao, ka ta ga ešče ednok prle vidila, kak zaspita v smrtnom sne.

Moj Bog, kak rad bi jaz to vajno želo spuno, kak silno-močno je moje hrepenenje, da bi vsi po boji svoje nazajdobili — a nemogoče je. V boji smrt kralūje, štera ne gleda na stároga oča, ne na prošnjo mile matere, ona pokosi mladoga moža — starce pa tū nehá z mečom vu srci, z jočom na očeh.

Vajni sin, lübléniva starca, ne pride več domo. V tujini se vrši velika jama i v njej počiva on, vojník neostrašén, z svojimi pajdáši vréd, za šterimi vsemi teliko očov i mater pošila v nebo milo prošnjo: dober Bog, pripelaj mi sina domo, pripelaj mi sina domo ... i ne de jih domo.

Kda je máli bio i jokati začeo, si njemi skrbna mati hitro pribežala na pomoč, si ga varvala v otrüjenosti, si ga krepo z hranov, lübi oča, kda je gladüvao; genola vaj je njegova potreba do dna srca. I zdaj, kda je mirao, kda je v tujini düšo püščao, je šteo vama pláčati vájno lübézen, mislo je na váj, želo je k sebi váj. Lübézen, kda se loči, se ščisti. Ž njegove lübéče düše je tüdi trpljenje boja dolzbrislalo mrzloto, štero je včasí kázao do váj i v strašnih smrtnih stiskah sta vidva, lübi oča, drága mati, pá v tistoj milobi stalá pred njegovov düšov, kak v gingavoj mladosti, kda sta ga za roko vodila, kda je pribežao na vájno krilo i vaj od radosti vse sküšüvao, kda je nej znao drügo, kak samo lübiti mamó i ájteka. Tá čista, deteča lübézen se je zdaj pobüdila v njegovom srci. Na váj je mislo vnookrát na bojišči i proso lüboga Bogá, naj njemi odpüsti vse pregreške, štere je kda včino proti vama i je sto suz pretočo za edno, štero je po svojoj nespameti kda iz vajnih očih stiskao. Oh da bi bila vidva čüti mogla zdihláje njegove trpéče düše, topila bi se vama srca od génjenosti, kda bi ga slišala šepetati: dober Jezus, pazi na mojega stároga očo, na mojo drágo mater, nikdár jihva več ne razžalim.

I tak bi bilo. Lübo bi vaj z celoga srca, ne bi vaj več razžalo, če bi prišeo domo. Ali dober Bog je nači skončao. Naj bo njegova svéta voła. On je vajnoga sina k sebi pozvao, vaj pa na sveti nehao, naj vama bole pomága na smrtnoj vüri, kak če bi živo. On se je spokorio i v pokori ločo od svetá; pravičen je záto pred Bogom, šteroga molitve on poslühne. Kak milo je želo

— dobro dete — vama vse dobro i obetao veliko lübézen do váj, če živ domo pride! Bog ga je poslühno, pri-liko njemi je dao, vaj jako lübiti, vama trno pomagati. — Drági oča, lüba matí, da sta vidva z lübézni do Bogá i bližnjega svojega sina v smrt dalá, na skrádnjoj vüri dobíta njega nazáj. Očiščena njegova düša pride po váj i vaj sprevájala bo tjén do lüboga Boga. Te vama pláča

Sanitejci za strelnov črtov. Pred njimi smrt má svojo žétvo, i kda jo že oprávi pa kelikokrát ešče med njov, ido vrli sanitejci po ranjene i mrtve. Prve vozijo v bolnišnice, drüge pa zakopajo. O kak žmetno delo je vidíti jezere no jezere v smrtnih stiskah, v strašni ranaj, groznoj smrti! Zmolimo včasí štero zdravomarijo za sanitejce, naj svoje smilenosti delo popolno morejo zvršiti.

nazáj vájno lübézen, te vama povrné dobro vzgojítev, te ta mela vidva istinsko, nevkalno veselje v svojem siní, kda ta ga vidila z bliščécími ranami, štere je v boji mirno sprejeo i zatrpo, vama proti priti i vaj pelati v en lepi dom, v te večni dom, gor k Jezuší i Mariji v prelepo nebo.

To naj toláži váj! Lübézen sinovina vama bode

podpora na smrtnoj posteli i v žitki ešče ostalom. Oh, kak sladko je premisliti, ka mirajoče dete zadnje misli na svoj lübi dom pošila. Znam ednoga dühovnika, ki je v tujini mirao i obslednjim zdehno: mama, mama. Smo dobili glás od vojáka v bolnišnici mirajočega, ka so obslednjim — »matí, matí,« — reč zapüstila njegova vüsta. Zvedili smo iz zahodnoga bojišča, kde je eden anglež, kda je mirao i njemi je nemški voják žaréča vüsta z vodov namákao, dvakrat pitao v tamni z milim glásom: »matí ste vi? matí ste vi?« — Na lübe stariše mislijo vojáki. Te je lübézen čista do njih, kda düše püščajo, te edno želo májo samo: pomagati njim, ki so njim življenje dáli, lübomi oči i drágoj materi.

Pa bi to želo ne spuno dober Bog? Bi zádno prošnjo tistoga, ki svoje mládo življenje žrtvüje za njega, ne poslühno? Poslühne jo, sprejme jo v svoje Srcé dober Jezus i dá prosečemi dobromi deteti dugi žitek, večni blaženi prebitek, kam počáka i pripela ednok tüdi svoje dráge, mile roditele.

To vesélo v nébo idenje vam žele vsem, lübléni stariše, šteri ste sina ali siné v boji zgübili.

Vaš dühovni pastír.

Dve sijajnivi zmagi božega smilenja.

V mesti Ernakulam v Indiji je neskončno smileno bože Srce na velki petek na čüden način skazalo svoje brezmejno smilenje nad ednov poganskov materjov. Že dugo časa je želela stopiti v našo sv. vero, hodila je k katoliškim sosedom, ka bi se zoznanila s Křistušovimi navuki. Med tem si je k šegi vzela to lepo navado, ka je vsaki den prosila po Devici Mariji od Boga milost, ka bi se njoj spunila žela, ka bi postala katoličanka.

Ednok jo je nevaren beteg spravo v postel, pa gda je vidila, ka več ne bo mogla ozdraviti, je prosila svojo hčer, ka bi pozvala misijonara, samo ka njoj je nesmilena pa nebogavna hči nej štela spuniti te žele. Ka zato naj včini mati, gda je sama nej mogla s postele? Domislila si je, ka bo na ves glas kričala: »Krščenica želem postati!« naj bi to čüli, ki bi kre hiže mimo šli. Eden katoličanec je resan povsem nedovedoč začüo prošnjo betežnice pa je včasi pozvao misijonara, ki jo je okrsto brezi vse težave. Čütila se je nezgovorno srečna pa je jokala kak malo dete.

*

Apoštolski namestnik Kóhinhie, p. Galifet je ednok obiskao ednoga osemdeset let staroga starca. Žalosten obraz toga seroga starca je na prvi pogled kazao, ka se njegovo düševno stanje nahaja v žalostnom položaji. To se je tüdi včasi pokazalo, gda je betežnik začno praviti misijonari:

— Dühovni oča, že šestdeset let nosim v sebi veliko grehoto, z štere sam se šče dozdam nigdar nej spovedao. Včeraj si mi podelo škapuler svete Device, pa mi je sveta Devica sprosila moč, ka se zdaj brezi vsega straha lejko spovem. Prosim te, poslušaj moje grehe...

Gda je starec dobo odvezo, njemi je srce postalo včasi lejko, na obraz se njemi je pa naselila mirovčina. Na drügi den je lepo mirovno zdejno svojo düšo.

„Vk.“

Oltarsko svestvo stavi prodiranje tatarov.

Tatarje, ki so tüdi vogrsko državo opüštošili, so leta 1242 prišli pred Olmüc pa ga šteli zavzeti.

Olmüc je pa bio klüč cele države. Či to mesto

vtegne spadnoti, potom spadne cela država v roke tatarom. Mesto je branilo komaj 12 jezero na vojsko pripravljenih ljudi, tatarov je pa bilo vnožino več. Vojvoda Vladislav pa vsi vojsko-voji so se pobožno spovedali, prečistili pa so 5 žaložov božanstev, štere so ostale, nosili pred armadov, šteta je v globokoj ponižnosti molila Boga. Meli so močno vüpanje, ka kak je negda v starom veki škrinja zaveze obranila židosko lüstvo, tak tüdi zdaj njé oslobodi najsvetejše Oltarsko svestvo.

V noči, šteta je najprle prišla, so napadnoli tatara, ki so na čüdoviten način vsi jako spali. Sporedoma so je spomorili. Njuvoga vojvodo je sam Vladislav bujo. Tak se je Olmüc oslobodo za vsigdar od tatarov. Po boji so z velkov slovesnostjov nosili okoli Oltarsko svestvo, šteta njim je spravilo zmago.

Vrli Marijin družbenik.

V Saragosi je ednoga mladoga Marijinoga družabnika plüsno na cesti njegov šolski tivariš. Té se njemi je nato nasmejao pa njemi je pravo: »Kak zvesti Marijin družbenik prenesem, či bo trbelo, z lübezni do nebeske Matere ešče vekša osramočenje.«

Onemogleni vojak Device Marije.

Blaženi Henrik z Bozena je jako rad bio, či so ga zvali za onemogloga vojaka Device Marije. Bio je to navaden težak, pobožen pa globoko veren, i gda je že več nej mogeo delati, se je odločo na jako lepo i genlivo delo. Zaporedoma je celi den obiskavao cerkvi v mesti Trevizo, pa je v imeni vseh tistih ljudi, ki so zavolo dela nej mogli v cerkev, poveličavao Kralico Nebesko.

Cerkvene Novice. — Raznotere Reči.

Odpustek na molitev za mir. Rimpápa so 300 dnéven odpustek podelili na molitev od njih sklenjeno za mir, štero smo mi meseca márca v listi objavili. Dobijo se pa tei odpustki telikokrat, kelikokrat se molitev oprávi i se morejo túdi za verne dúše v vicah zročiti. (1915. jan. 21.)

Popolni odpustek za pokojne vojáke. Svéti oča so podelili za tekoče leto popolen odpustek za vsakoga pokojnoga vojaka dúšo pri vsakoj meši za njé se slúžéčoj.

Slovo z Medjimurja. Mámo naročnike túdi v lepom Medjimurji. Eden goreči naročnik idoč na bojno pole se z sledečimi rečmi posloví od nás: „Hvalen bodi Jezus Kristus i Marija! Velečastíti duhovni oče náš, zvesti branitel naše dúše i častilec Marijinega lista, stoput jim naj naplati Marijino Srce, da so mi poslali Marijine liste i novine; kda sem čítal, sem suze točil na navukah od duhovnih vaj. Ja jim ne morem zahvaliti sam, naj jim jih Marija zahvali i naj jih pripela na čas zadne ure pred svojega nebeškega Očeta. Zdaj jim polubim roko i se jim zročam vu jihove molitve; naj molijo za mé, ja idem zdaj z Jezusom i z Marijoj na bojno pole. Karol Sedmak.

Tretjeredniški shod v Črensovcih. Vršo se je márc. 25-ga za deviške kotrige. Navuk je bio od toga, kak se moremo popolnoma prek dati Bl. D. Mariji. — Márciuša 28-ga je bilo sprejemanje i oblúba. Sprejetih je bilo 34 oseb, med njimi 12 deklin, 6 moškov, ove pa ženska zákonske i dovíce. Návuk je obségao opominanje do starih kotrig, naj novim pride na pomoč z lepimi zglédí, z smilenimi presvetitvami, nej pa z ostročov, — do novih pa, ka se naj pripravijo na trpljenje, posebno na prenašanje grajanja zaničlivoga sveta. — Na vüzemski ponedelek je bio páli navuk za mesec april. Predmet navuka je bio grob Jezušov, k šteromi pobožne žene v tmici, obládavše stráh i vse zadržke, nevstrašeno pride z dári. — Za vse zgléd, kak moremo k Jezuší hoditi. Vsikdár, pred vsakim prečiščávanjom se kaj zatajiti i vsikdár si tisto zvoliti, kaj se bole mrzi našoj naturi. — Jezuš je obečao, ka on obüdi na sodnji dén tiste, ki pri sv. obhajili vživajo njega. — Moški spol, što naj te büdi z groba?

Jezuš, ali hūdi dūh? Kakši grob si želemo, odičenoga, ali temnoga? Gostokrāt se prečiščāvajmo, te spunimo Jezušovo želo i postanemo vredni njegove oblūbe „*ki jé moje telo i pijé moja krv, jaz ga obūdim na sodnji dēn.*“

Slovo našega vreloga širitela Marijinoga lista.

Sledéčo molitev prosi oprávlati za slovo od kotrig bratovčine Srca Jezušovoga podpisani širitel:

„O lūblēni Jezuš v nájsvetešem oltárskom Svestvi, tū klečimo zdrūženi v pobožnosti pred tvojim svétim oltárom, tū te zdaj prosi mála čreda, štera je zapisana v tvoje presvéto Srce, miloščo našim vojákom, šteri trpijo na strašnom bojnom poli za našo domovino: skáži njim svojo svéto miloščo in podpiraj njé v zdrávji in v moči dūševnoj-telovnoj, naj obládajo neprijátele in obránijo našo domovino. Ovo vkūp smo správleni pred Tebom mili Jezuš! molimo se ti klečéč pred tvojim oltárom, za našo domovino, za našega apoštolskoga krala, za našo vojsko in za vse naše brate, ki trpijo zdaj na strašnom in grozovitnom boji, vsem podeli svojo svéto milost in tolažbo.

Jočemo pred Tebom mili Jezuš s sirotami, s dovicami in zapūščenov dečicov. Stariš joče za svojega siná, žena joče za svojega možá, dete joče za svojega očó in mi vsi jočemo za našo domovino in Te prosimo zaželjeni mir, naj razlejéš svojo svéto miloščo ober nás in skážeš mir vsem národom. Trpimo strašen vdárec boja, prosimo Te, primi nam to trpljenje na dūšno zveličanje.

Do eti mao smo bili sjedinjeni s Tebom, lūblēni Jezuš, v tvojoj bratovčini, zdaj pa že vnogo naši bratov trpi na bojnom poli za našo domovino, prosimo Te za njé, skáži njim miloščo, naj vesélo prenášajo svoje križe. Lūblēni Jezuš, prosimo Te, pomori je domo kak nájprve, že so nam preveč žmetni naši križi,

hodi Jezuš, hodi ljubléni Jezuš, polehšaj nam to težävö, vej si pravo: Naj idemo vsi k Tebi, ki smo s nevoli oklajeni in s bremenom obteženi, da nás ti ohlekotiš. Glédaj, mili Jezuš, vküp smo se spravili pred Tebom, nevole smo pred Tébe prinesli in položili na tvoj svéti oltár pred tvoje lice; zglédni se milostivno na nás in nam obriši krvávo se znoječe naše lice.

V tvoje presvéto Srce se vsi preporočimo.

Srce Jezušá Božánsko, zglédni se na vsakoga očo in mater, ki se molijo za svojega siná, šteri se more vojsküvati za našo domovino in za našo svéto vero; potoláži stariše, njemi pa tam dáj moč düševno in zdrávje, naj se pravično vojsküje.

Srce Jezušá Božánsko, zglédni se na vsáko tivarišico, štera joče pred Tebom in Te prosi za svojega možá, poslühni njene molitvi; njemi pa tam dáj moč düševno in zdrávje naj trpljenje verno prenáša in naj se srečno vojsküje za našo domovino.

Srce Jezušá Božánsko, zglédni se na málo dečico, štera s vküp sklenjenimi rokami klečéč joče pred Tebom in Te prosi in se Ti moli za svojega očo, šteri je njim domá vse bio, molitvi včio in krüh pripravlaó, zdaj pa na strašnom boji trpi, tüdi z vünvtrgnjenim srcom za svojo dečico. Lübléni Jezuš, zglédni se na to nedužno dečico in nam za te dečice volo prizanesi naše grehe in potišaj strašen boj, naj miné to grozovitno krvi prelejšanje in naj domo dobi vsáko dete svojega očo.

Srce Jezušá Božánsko, na slednje se še zglédni na joč sirot in dovic, šteri so že svoje dráge zgübili tam na strašnom boji; pa že prelejali krv, žitek darüvali za domovino in vero. Mili Jezuš, prosimo Te, tem junákom skáži miloščo in je obdarüj s nebeskim kralestvim; ki ešče živéjo, one pa pomori domo po naših prošnjaj in zavolo našega joja, i nam pa podeli mír na zemli, šteroga si vsi želemo.

Srce Jezušá Božánsko, blagoslovi našo vojsko, njihovo orožje, neprijátele pa ponizi. Amen.“

Spisao *Dravec Lojz*,

domobránc bratovčinam presvétoga
Srca Jezušovoga za slovo.

Darüvanje našega apoštolskoga krála Srci Jezušovomi.

Naš seri, 84 let star apoštolski král se je pred celim kráľeskim dvorom glasno darüvao v teh težávnih dnévah Srci Jezušovomi. Darüvanje je opravo pred oltárom klečéč z sledéčov molitvicov, štero je z genjenim srcom zmolo :

„Gospod Jezuš Kristuš, Sin živoga Boga, z živov verov i z nájglobšov poniznostjov se bližam k podnožji trona tvojega božanskoga veličanstva i te molim v tistom najsvetejšem Oltárskomsvestvi, do šteroga so habsburske hiše kotrige zvün-rédno lübézen i češčenje podedovale od svojega očaka, Rudolfa.

Glej, moj Gospod, obdán od vnoгих i jáko mogočnih sov-rážnikov, kakših je tá držáva ešče nej mela, kak dugo gorstoji, pomoč i obrambo z svojimi národi vréd od tvojega božega, v v najsvetejšem oltarskom Svestvi skritoga, Srca čakam. K tomi božemi Srci zdihavam z globočine svoje düše.

V tom slovesnom i svétom trenutki zato priporočim tvojemi najsvetejšemi božemi Srci sebe i svojo hižo, i z tebov, bože Srce, narédim svéto zavézo proti vsemi vidnomi i nevidnomi sovraž-niki. Boži Zveličiteo, Král králov, Gospod vojnih trum, bodi ti odsehmál z svojim najsvetejšim Srcom vekomaj naš veličastni za-veznik, i pomagaj nam v boji, pomagaj nam v míri. Pred tvoje nogé položimo svojo zahválnost za vso tvojo pomoč i vsaki uspeh, šteroga so naše vitéžke čete nad vnoгими sovražniki do-bile. Jedino tebi bomo pripisali i odsehmál slávo naših zmág, tebi mira blagoslove. Ti pa, o verno Srce Jezušovo, daj nam svojo miloščo, da ti na vse veke zvesti ostánemo.

Devica Marija, mati Boža, kralica nebeska, do štere brez-madežnoga poprijétja je habsburska hiša od casara Ferdinanda II. zvünrédnó i vdáno češčenje kazala, bodi svedok naše za-véze z najsvetejšim Srcom tvojega Sinü, na dén tvojega brez-madežnoga poprijétja, i prosi za nás. Amen.

Zahvalnost. L. V. z Žižkov se toplo zahválím presvetoj Družini, Ježuši, Mariji, sv. Jožefi, ka me je z velikoga betega pomogla gorstanoti. Obečani 6 K. na samostan sv. Družine v zahvalnost tū darujem.

Vojaška zahvalnost. Matjašec Ivan z Vélkepolane se toplo zahválí vsem dúhovnikom, ki so se trídili pri pobožnosti držánoj za vojáke v Črensovcih. Spozna-on, da so té molitvi jáko hasnovite za njé bílé i žele da bi Marija vsem nam pomágala.

jinoga lista. Ne krepite si duše samo z dobrim čtenjom, nemate haska samo v več jezerih svetih mešah, nego z vaših malih darov se Jezusi, Mariji i sv. Jožefi na čast tudi osnovava Božja hiža, kde de se Bog goréče častio, v šteroj se neštetokrat bo levala na nemrtelne duše milošča Jezušova, se bo tolažilo njegovo Srcé i razveseljávala Dev. Marija i sv. Jožef. I velikokrat to bo, telikokrat bo vaš filer poplačani. Ostanite zato zvesti do Marijinoga lista, plačujte ga redno i širite ga.

Klekl Jožef

vpok. pleb.

POŠTA.

Máček Ivan. Sv. Jürj. Od sv. Genoveve v januari bo Marijin list objavo njéni življenjepís, ár se tistoga meseca svetí.

Starinske pesmi cerkvene.

Na dén najdenja sv. križa.

Dén je lejpi i veséli
Kerščenijkom prišeo dnes,
Da križ sveti vu svetlosti
Na déndenéšnji najdeni.

Šterga negda pogani
Jeso šteli imeti,
I Jelena Casarica
Z rok ne dá presvétih.

Širio se je krao Kozros
Z vojske svoje jakostjov,
Gizdao se je z opšenostjov,
Krijve vere lutostjov.

Čigli njegovi šeregi
Egipton so zevzeli,
Ali sletkar z opšenostjom
Bejžati so morali.

Vüpao se je, da za Boga
Spozna njega Afrika,
stimao k tomi, da Jelena
Krijža njemi spravila.

S kalavarje ne da krijža,
Da ga Jezus posveto,
Ar samo za kerščenijka
Je križ dijka velika.

Naj se dijči z svetim krijžom
Slavna fara Čerensoska,
Z etom Cerkvom, z božjom hijžom,
Kasi tak preskerblena.

*Naročite si Marijin List! Dobi se pri KLEKL JOŽEFI
vpok. plebanoši v Črensovcih. CSERFÖLD, ZALAM.*

*Cena Marijinoga Lista je domá 2 K., v Ameriko 3 K. —
Pošila se za to ceno samo večim naročnikom na eden naslov
skupno. — K listi dobijo naročniki brezplačno, proti konci
leta kalendár.*

*Naročniki Marijinoga lista májo del v štirijezerih svetih
mešah vsako leto, štere dá služiti sirotinsko deco oskrbláva-
joče „serafinsko društvo.“*

*Za vse pokojne naročnike i živoče širitele Marijinoga
lista se zvüntoga slúži vsako leto 14 svetih meš v romarskoj
cérkvi Matere Sedem Žalosti na Grádi.*

VSEBINA.

Molitev sv. čisla je pomagala	129
Od dúševnoga življenja blažene Margete Alakokque .	131
Blaženi Feliks z Nikožije (31. maja.)	137
O kak si lepa	141
Sád bojne	142
Tolažilna pisma za naše vojáke i njihove drága .	149
Dve sijajnivi zmagi božega smilenja	153
Oltarsko svestvo stavi prodiranje tatarov	154
Vrli Marijin družbenik	155
Onemogleni vojak Device Marije	155
Cerkvene Novice. — Raznotere Reči	156